

да су државе, свака за себе, највише заинтересоване да проблем људских права реше у свом интересу јер од тога зависи и ниво и степен њихове демократичности. Иако би све државе требало пре свега у свом интересу да се баве људским правима и слободама, има (а нарочито их је било у прошлости) и таквих које занемарују или су склоне да вређају људска права и слободе. Зато проблем људских права и слободе не сме да остане само проблем једне или неколико земаља, него и шире, проблем међународне заједнице која треба да се залаже за успостављање и поштовање стандарда људских права и слобода. То значи да различите појаве и бројни разлози угрожавања људских права и слобода траже и њихово постављање на глобални, међународни план или, како се то обично каже – њихову интернационализацију. Ова интернационализација постаје важно средство борбе за ширење људских права и слобода јер њоме права и слободе престају да буду само питање од националног интереса или унутрашња ствар појединих држава. Овај процес интернационализације људских права и слобода је зачет Повељом Уједињених нација (од 26. јуна 1945. год.) која је значајну пажњу посветила и људским правима, прокламујући принцип развијања и поштовања права човека за све, без обзира на расу, пол, језик или вероисповести. С обзиром да Повеља није могла у детаљима да се бави људским правима и утврди једну општеприхватљиву скалу људских права и слобода, то је било потребно да се посебним актима међународне заједнице конкретизују њена општа начела и утврди скала права и слобода која одговара потребама међународне заједнице. Тако је убрзо после Повеље донета Универзална декларација о правима човека (10. децембра 1948.) која је прогласила најважнија права човека и то како лична (право на живот, слободу и безбедност личности, забрану ропства, једнакост пред законом, право на приватност, заштиту од произвољног хапшења и притварања, мучења, нечовечног или понижавајућег поступања, слободу кретања, слободу савести и др.) тако и политичка (слободу мишљења и њеног изражавања, мирног збора и удруживања, учешћа у управљању јавним пословима), економска (право на рад, слободан избор запослења, социјално осигурање и сл.), али и нека нова права и слободе (на одмор, разоноду, на стандард живота који обезбеђује здравље и благостање, право на школовање, слободно учествовање у културном животу заједнице итд.) У процесу интернационализације људских права и слобода донети су још неки важни акти. Први од њих је Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима (од 16. децембра 1966. год.) који је